

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie z protestu wyborczego K.Z.

przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej

przy udziale Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej i Prokuratora Generalnego

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2020 r.

pozostawia protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 25 czerwca 2020 r. (data nadania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego) K.Z. wniósł protest wyborczy wskazując, że mimo iż w dniu 15 czerwca 2020 r. złożył wniosek o głosowanie korespondencyjne w Urzędzie Dzielnicy [...] m. W., nie otrzymał pakietu wyborczego – w ocenie wyborcy nastąpiło to na skutek uznania przez Państwową Komisję Wyborczą i Prezydenta m. W., że nie posiada on prawa wyborczego w zakresie głosowania korespondencyjnego.

W odpowiedzi Przewodniczący Państwowej Komisji Wyborczej wyraził opinię, że protest wyborczy K.Z. został złożony przedwcześnie, z naruszeniem art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów

powszechnych na prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz.U. poz. 979) oraz nie spełnia warunków formalnych określonych w art. 321 § 1 Kodeksu wyborczego w związku z art. 1 ust. 2 wskazanej wyżej ustawy – i w związku z tym powinien pozostać bez dalszego biegu.

W odpowiedzi na protest Prokurator Generalny wniosł o pozostawienie go bez dalszego biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie.

Stosownie do art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 2 czerwca 2020 r. o szczególnych zasadach organizacji wyborów powszechnych na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych w 2020 r. z możliwością głosowania korespondencyjnego (Dz.U. 2020, poz. 979; dalej: ustawa) protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej wnosi się na piśmie do Sądu Najwyższego nie później niż w ciągu 3 dni od dnia podania wyniku wyborów do publicznej wiadomości przez Państwową Komisję Wyborczą.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 powołanej ustawy w zakresie w niej nieuregulowanym stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz.U. 2019, poz. 684 i 1504 oraz z 2020 r., poz. 568; dalej: k.wyb.).

Stosownie do art. 321 § 1 zd. 2 k.wyb. nadanie w terminie (zakreślonym w art. 15 ust. 2 ustawy) protestu w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu Najwyższego.

Art. 322 § 1 k.wyb. stanowi z kolei, że Sąd Najwyższy pozostawia bez dalszego biegu protest wniesiony przez osobę do tego nieuprawnioną lub niespełniający warunków określonych w art. 321. Niedopuszczalne jest przywrócenie terminu do wniesienia protestu.

Zgodnie z § 2 postanowienia Marszałka Sejmu z dnia 3 czerwca 2020 r. w sprawie zarządzenia wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. 2020, poz. 988) data wyborów wyznaczona została na niedzielę dnia 28 czerwca 2020 r.

Zważywszy, że protest K.Z. został wniesiony nie tylko przed ogłoszeniem wyniku wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, ale w ogóle przed ich przeprowadzeniem, stwierdzić należało, iż jest on przedwczesny i został wniesiony z naruszeniem terminu, o którym mowa w art. 15 ust. 2 ustawy. Skoro bowiem w dacie wniesienia protestu – tj. w dniu 25 czerwca 2020 r. – nie odbyła się nawet pierwsza tura wyborów Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, zarządzona na dzień 28 czerwca 2020 r., oczywistym jest, że przed tą datą nie doszło także do podania wyników tych wyborów do publicznej wiadomości przez Państwową Komisję Wyborczą. Nie otworzył się zatem przewidziany w art. 15 ust. 2 ustawy termin do wniesienia protestu przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej, co z kolei uniemożliwiało merytoryczne ustosunkowanie się do treści podniesionych przez K.Z. zarzutów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 322 § 1 k.wyb. w zw. z art. 1 ust. 2 ustawy, orzekł jak w sentencji postanowienia.